

INDEX RERUM

(NUMERUS PAGINAM DESIGNAT).

Absoluta potentia Dei quid 660 seqq.
Abstractiva et intuitiva scientia Dei 44 et 45.

Academiae vel Universitates veteres utrum physicas Thomistarum praedeterminationes, an simultaneum concursum docuerint 868 seqq.

Actio Dei. Utrum actio, qua Deus agit ad extra, sit ipsa ejus essentia 681 seqq. Actio divina secundum totam realitatem, quam importare queat ex parte agentis, est ipsa Dei essentia 684; cum autem probabile sit, actionem eductivam transeuntem, formaliter qua talem, esse in nasso, eadem probabilitate dici potest actionem eductivam, etiam in Deo, esse aliquid ab ejus essentia distinctum 685 seqq. Actio et effectus causae create indivisibiliter procedit a concursu Dei 758 seqq., 767 seqq. Actio creaturae sic a Deo simul procedens quo pacto concipienda sit 762.

Actus circa quos versatur divina providentia 1042, ordo actuum divinae providentiae secundum modum nostrum concipiendi 1047.

Eternitas est simplex, sed in sua simplicitate aequivaleret infinitis partibus temporis 310, unde est mensura excedens omnem creatam duratio-

nem 311; et sic aliud est coexistere aliquid toti aeternitati, et aliud coexistere toti aeternitati, *totaliter* seu secundum totam suam virtualitatem sumptae 311.

Agens primum an possit esse Deus, si non praedeterminet causas secundas ad suas actiones 851.

Amor utrum Deo conveniat 529. Datur in Deo verus ac proprius amor, et quidem distinctus a gaudio, tum erga se 530, tum erga res creatas 532, qui amor diversimode se habet, ac amor creatus, nec est aequalis erga omnia 533, estque necessarius erga ipsum Deum, liber erga creaturas 533. Amor, quo Deus se ipsum prosequitur, non est concupiscentia, sed benevolentia et charitas 534, et utrum dicenda sit etiam amicitia 535; amor vero, quo Deus amat creaturas, respectu quidem rationalium est amicitia 536 et charitas 537, respectu autem irrationalium concupiscentia vel quasi concupiscentia 537.

Angelis mediantibus Deus gubernat hunc mundum 1107.

Annihilatio quid, ejusque discrimen a corruptione ac desitione vel interitu 736; est propria duntaxat subsistentium, nec importat positivam actionem 736; Deus potest de absolu-

ta potentia res annihilare 737, et quidem solus, de facto tamen nihil annihilat 738 seqq.

Appetitus et appetere. Appetitus innatus utrum Deo asserendus 447 seqq., sive respectu boni proprii interni 448, sive respectu honorum externorum 450. Quo sensu dicantur res appetere esse 721.

Applicatio: titulo applicationis causarum secundarum ad agendum non requiritur physica prædeterminatio 705 et 836. Utrum S. Thomas, cum docet Deum causas omnes secundas applicare ad agendum, significet prædeterminationem 964 seqq.

Approbationis et simplicis notitiæ scientia in Deo 43, 44 et 52 seqq. Utrum scientia approbationis identificentur cum scientia visionis 54: quænum comprehendantur sub scientia approbationis 54 seqq.

Attemperativum dici solet decretum divinum concurrendi simultaneo concursu, itemque *relicivum* et *commisivum* 926.

Audacia utrum possit Deo asseri 567.

Aureoli error circa divinam creaturæ cognitionem rejicitur 115 seqq. et 147.

Averrois error, Deo tribuentis solum universalem rerum creaturæ notitiam 95, prolignatur 96 seqq. Eiusdem circa divinam singularium cognitionem commentum rejicitur 115 seqq.

Azor (Joannes S. J.) an et qualem admiserit præmotionem physicam 824.

Bayle (Petri) sententia circa naturam conservationis et absurda illatio 729.

Bellarminus (Robertus, cardinalis S. J.) an prædeterminationem physicam docuerit 876 seqq.; ejusdem censura de prædeterminatione 880 et 881 in notis.

Beneplaciti voluntas divina et signi 452.

Benignitas Deo tribuenda 587.

Bona quo pacto cadant sub providentiam Dei 1060. An mala, quibus boni affligantur, et bona, quibus affluunt mali, quidpiam probent adversus Dei providentiam 1080.

Bonitas Dei differt a misericordia 636. An possit habere rationem causæ finalis pro se 495, vel saltem respectu effectuum creatorum 409. Bonitas divina, aliis communicanda, est ratio formalis suprema et formale motivum divine voluntatis 489, 491.

Causa. Quenam scientia Dei sit causa rerum 64 seqq. Vide vocem *Scientia Dei qualis*. Causa omnis creata, quantumvis completa in ordine suo, absolute loquendo, est essentialiter insufficientis ad agendum, nisi a Deo adjuvetur suo concursu 761. Causa creata nequit agere sine immediato Dei concursu 745 seqq. Vide vocem *Concursus*. Quid sit effectum pendere a causa in esse et in fieri 711. Causa prima et secunda quo pacto conjungantur ad simul agendum 904. Cfr. 775. Causa partialis utrum dici Deus possit 769, et an esset reapse, nisi a daretur prædeterminatio physica 836. Causæ secundæ comparantur ad primam quodammodo ut instrumentum ad causam propriam 764, non tamen sunt proprie instrumenta 765 seqq. Causa secunda quo sensu agere non possit nisi mota a prima 833 seqq., vel applicata a prima 836, nec nisi in virtute illius 837, et annon possit esse subordinata Deo, nisi physice prædeterminetur 856 et 793. Causa secunda non potest esse in actu primo pleæ constituta, nisi

ad sit ab æterno in Deo voluntas vel decretum concurrendi 905 seqq. Causa finalis utrum possit esse bonitas divina respectu sui 465, vel saltem respectu effectuum creatorum 469.

Chimeras an et quo pacto Deus cognoscat 133, 134.

Clementia Deo convenit 573.

Cœxistentia futurorum in æternitate an sit medium cognoscendi ea 304 seqq.: non datur realis hujusmodi cœxistentia 313, 342 seqq. Mens S. Thomæ circa cœxistentiam rerum in æternitate 329 seqq. Vide vocem *Præsentia*.

Commutativa justitia 628 seqq. Vide vocem *Justitia commutativa*.

Cogitatio nequit proprie cadere in Deum 20.

Cognitio Dei. Vide vocem *Scientia Dei*. Cognitio rerum aliarum non dedecet Deum ex earum vilitate 168.

Concurrere. Concurrendi decretum utrum possit Deo esse medium cognoscendi futura contingentia 211 seqq.

Concursus divinus cum causis secundis 743 seqq. Quid concursus et quotuplex 743: quinam negaverint necessitatem divini concursus immediati 741, 642: probatur necessitas ejusmodi concursus 745 seqq. et 749 seqq. Modus concursus declaratur 757 seqq. In actione et effectu creature nihil est, quod non sit totaliter a Deo immediate; unde actio causæ creature eadem numero indivisibiliter procedit a concursu Dei 758 seqq. et 767 seqq. Quare causa omnis creata, quantumvis completa in ordine suo, absolute loquendo est essentialiter insufficientis de se ad quidpiam agendum 761. Quo pacto concipienda sit actio creature simul a Deo procedens 762. Omnis operatio causæ secundæ fundatur in operatione causæ primæ 763: unde effectus creatus

magis pendet a causa prima, quam a secunda 764. Causæ secundæ omnes comparantur ad primam quodammodo ut instrumenta ad causam principalem 764, non sunt tamen proprie instrumenta 765 seqq. Utrum Deus concurrens cum causis secundis ad earum actiones possit dici causa partialis 770, et utrum influxus, quem præstat concurrens, tantus sit, ut sufficeret ad res producendas etiam sine causæ secundæ actione 772 seqq. Utrum Deus concurrens dicendus sit agere inmediate suppositi et virtutis 776 seqq. et 780. Varia systemata circa divinum concursum 781 seqq. Prædeterminatio physica 783. Vide vocem hanc. Prædeterminatio externa 790 excluditur 802 seqq. Præmotio indifferens 804 pariter rejicitur 806 seqq. Vera sententia simultanei concursus statuitur 901 seqq.

Concursus simultaneus declaratur 902: concursus in actu primo et in actu secundo 902. Concursus hujusmodi licet non sit prior tempore nec natura, quam influxus creature, est tamen prior nobilitate, universalitate, necessitate ac in subsistendi consequentia 903. Deus ab æterno omnipotentiam suam ad concurrendum cum causis secundis in tempore applicare decrevit 904, virtusque divina sic parata ad concurrendum haud incongrue dicitur concursus in actu primo 905, decretum vero hujusmodi omnipotentiam applicans ad concurrendum absolute liberum est 905 et sine illo nulla creatura potest esse in actu primo plene ac proxime constituta 905. Decretum porro istud non determinat causam secundam quoad speciem eorum, sed potius determinatur quodammodo objective ab ipsa causa secunda 910 seqq. et 915 seqq.; ipsum autem determinat cau-

sam creatam quoad hanc potius quam alium individuum actionem et effectum 913 et 919 seqq. Quid sibi velit concursus esse indifferentem et ad rationes tantum generales ex mente quorundam scriptorum nostrorum 911. Divinum decretum concurrere quale debeat esse secundum nostram sententiam 922 seqq. licet decretum concurrere cum causis naturalibus sit absolutum et metaphysice conexum cum effectu, at decretum concurrere cum causis liberis non potest esse tale, quod solum cum uno extremo conjungi valeat 924, unde efficax quidem est, sed indifferens 925, quod dicitur etiam *attemperativum, relictivum et commissivum* 926, nec est simpliciter anteedeas 926 nec omnino absolutum, sed virtualiter, illative et æquivalenter conditionatum 927 et 932 seqq.: quapropter Deus dici solet *quodammodo* expectare influxum voluntatis creatæ 927, et non heredit libertatem 928. Causa secunda non ita intelligenda est se determinare, ut determinationem ejus non efficiat causa prima, sed in alio sensu, qui declaratur 929: et an exinde sequatur, Deum nobis subicere et utendam donare suam omnipotentiam 937, agere ut causam subordinatam, vel exuere se dominio, ac participem esse nostrorum peccatorum 937, vel expectare proprie determinationem creatæ voluntatis 930. Mens S. Thomæ circa divinum concursus 959 seqq. Vide S. Thomas.

Concursus divinus ad peccatum.

Quale sit divinum decretum concurrere ad peccatum 942 seqq. Physice quidem Deus concurrat ad actum peccati 943, voluntate tamen solum permissiva 944 et 948 seqq.: unde Deus non est causa per se 945, nec proinde auctor peccati 946. Decretum permissivum peccati importat

positivum actum volitionis divine applicantis omnipotentiam ad operationem, quam Deus reprobatur quidem, sed non vult impedire 948 seqq.

Condeterminantia decreta 266 an possint esse medium, in quo Deus futura contingentia cognoscat 282. Condeterminatio excluditur 790 et 892.

Conditionate futurorum cognitio vel scientia 346 seqq. Quid conditionate futura 346, eorum diversa genera 347, et quam late pateant 348. Nonnulli negarunt Deum conditionate futura certo cognoscere 350 seqq.: sed datur in Deo cognitio certa et infallibilis contingentium conditionate futurorum 359 seqq. et 369 seqq. In quo medio Deus cognoscat conditionate futura 377 seqq., sententiæ variæ 378 seqq. Deus conditionate futura non videt in thomistico decreto subjective absoluto et objective conditionato 381, sed tantum in se ipsis 384 seqq. et 389 seqq.

Connexio essentialis et intrinseca Dei cum intrinseca rerum possibilitate in quo sita sit 182, non repugnat 184 seqq., immo asserenda est 188 seqq.

Conservatio passiva et activa, directa et per se atque indirecta et per accidens 707, 708. Omnia entia creata Deus positive conservat in esse 709 et 713 seqq., et quo pacto conservet 717 seqq. Si sermo sit de conservatione per accidens, certum est res corporeas posse ab aliis causis creatis conservari 720, nulla vero res se ipsam directe conservat ac positive 720: at Deus omnia per se atque immediate conservat, quædam quidem solus 723, quædam alia mediis causis secundis 724 seqq. Utrum substantiæ corporeæ partialiter ab aliis conserventur 725 seqq. Materia concurrat ad conservationem formæ,

et vicissim forma ad conservationem materiæ quodammodo 726, 727. An et quo sensu conservatio dicatur continuata rei creatio vel effectio 720. Quando effectus conservatur ab eadem vel iisdem causis, a quibus productus est, productio et conservatio re non distinguuntur 730 seqq., sed tantum ratione, et quo pacto 733: quando autem res non conservatur per easdem causas, per quas producta fuit, productio et conservatio re distinguuntur 733: unde substantiæ generatæ actione diversa conservantur 734, itemque substantiæ corporeæ per accidens et non per se creatæ 734, et quantitas panis et vini miraculose conservata in sacrosancta Eucharistiæ 734: distinctio tamen ejusmodi non est formalis et per se, sed materialis ac per accidens 735.

Consilium proprie dictum Deo convenire non potest 568.

Constantiæ virtus Deo asserenda 676.

Contingens. Contingentia futura 202 in duplici sunt differentiâ, secundum quid vel per accidens et proprie vel simpliciter talia seu libera 202, et de quibusnam sit sermo, cum agitur de cognitione futurorum contingentium 203. Errores circa divinam futurorum contingentium cognitionem 204. Contingentia absolute et conditionate futura 346.

Contingentium absolute futurorum scientia vel cognitio. Deus ab æterno certissime cognoscit omnia contingentia absolute futura 205 seqq., quin ejusmodi cognitio ullum inferat creatæ libertati præjudicium 212 seqq., 218 seqq. Contingentia ista utrum habeant determinatam veritatem 225 seqq.: variæ sententiæ 227 seqq. Confusio apud auctores reposita in hac pertractanda questione 230. Negari nequit propositionibus de futuro contingente inesse determina-

tam veritatem 232 seqq., ita tamen ut futura contingentia prout contenta in suis causis seu secundum causalem futuritionem nondum sint determinate vera, sed solum secundum formalem futuritionem, seu prout jam erunt in se ipsis certo aliquo tempore 238 seqq. et 241, 243, 257 seqq. Veritas hujusmodi determinata, que propositionibus de futuro contingenti asseritur, non potest illis convenire antecederet vel independenter ab aliquo decreto Dei 245 seqq., prout nostris scriptoribus imputatum a quibusdam est 249 seqq.

Contingentium absolute futurorum cognoscendorum medium

261 seqq.: variæ sententiæ 264 seqq. An et quo sensu possit Deus dici videre futura contingentia in ideis suis 267, 268 seqq. et 271 seqq. Utrum Deus cognoscat futura contingentia in æternis decretis suæ voluntatis 273 seqq., sive prædeterminantibus 278, sive prædefinientibus 278 seqq., sive in decretis concurrerendi cum creatura ad ejus actionem 281 seqq., sive etiam in decretis condeterminantibus 286, 282. An videat ea in cõexistentia suæ æternitatis 307 seqq. An et quantum dici possit Deus illa videre in se ipso 283 seqq. Utrum futura contingentia cognosci a Deo possint in causis eorum proximis 287 seqq., sed omnino cognoscenda sint in se ipsis 299 seqq. Deus futura contingentia cognoscit in se ipsis 299 seqq. et 303 seqq., ita tamen ut videat etiam ipsam eorundem a suis causis emanationem 302.

Contingentiæ ac necessitatis radix in rebus 478 seqq.

Cooperatio Dei. Vide vocem *Concursus*.

Corruptibilia et incorruptibilia cadunt sub providentiam Dei 1058.

Corruptio quid, et quo pacto discernitur ab annihilatione 736.

Creatio: erroris circa illam 689 et Henrici Gandavenſis 690 ac Rosminii commentum 691 rejicitur 698 et 699. Catholica veritas, et quid disputetur inter catholicos circa mundi creationem 691. Deus creavit mundum 692, et quidem solus 693, 699. Nulla creatura potest creare, ut causa principalis 694 seqq., 700 seqq.: et utrum creare valeat ut instrumentum 703, sive connaturale 704, sive obediētialem aut elevatum 705 seqq. An creatio sit opus trium Personarum divinarum 698. Quoniam dicantur creari per se, et quoniam per accidens 717.

Cudworthi error circa mundi gubernationem 1105 rejicitur 1108.

Culpæ malum vel peccatum non potest Deus velle, sed tantum permitti 515, 517 seqq.

Debitum an inducatur ex promissione divina 594, 595, et quoniam sit hujusmodi debiti radix 597, et cuiusnam Deus debitor dicendus sit, sibi, an homini 599.

Decreta divina 264 sive prædeterminantia et prædefinitia 265 et 273, sive condeterminantia 266. Decreta thomistica subjective absoluta et objective conditionata 379 excluduntur 382 seqq. Necessario ponendum est ab æterno in Deo decretum omnipotentiam suam applicandi ad concurrentium in tempore cum causis secundis ad eorum actiones 604, et sine hujusmodi decreto nulla creatura potest esse in actu primo plane constituta ad agendum 905. Quale debeat esse hujusmodi decretum sive respectu causarum naturalium, sive liberarum. Vide in voce *Concursus simultaneus*. Decretum concurrendi

ad peccatum qualem esse debeat 604. Cf. vocem *Peccatum*, decretum *attempativum*, *relictivum* vel *commissivum* 626.

Defectus naturalis potest Deus velle per accidens 573.

Delectatio quid differat a gaudio 538.

Deliberatio non potest esse propria in Deo 20.

Desiderium an Deo conveniat 538 seqq.: rationes sententiæ affirmantis 540 seqq., rationes sententiæ negantis 543, iudicium Auctoris de re 544.

Desperatio an possit Deo tribui 562.

Determinare se licet dicatur causa secunda, id tamen non ita intelligendum est, ut determinationem non efficiat Deus, sed alio modo 929 seqq. Decretum divinum non determinat causam secundam quoad speciem et exercitium actionis 903, sed tantum quoad individuum 910. Causæ naturales dici possunt quodammodo determinare concursum Dei specificum 805. An possit Deus dici primum determinans, nisi physice prædeterminet causas secundas 853.

Determinatio. Ex titulo determinationis causæ creatæ ad agendum non requiritur physica prædeterminatio 804.

Deus sola virtute sua potest quicquid possunt causæ secundæ 650: maxima laus Dei, qui sine alterius causæ iuvamine potest facere quilibet 698. Deus cum cooperatur causis secundis, utrum dici possit causa partialis 770: an et quo sensu videat futura contingentia in se ipso 285, et utrum intrinsece atque essentialiter connectatur cum rerum possibilitate 181 seqq. Utrum Deus, nisi physice prædeterminet causas secundas ad agendum dici valeat primum agens 851, perfectus Dominus 854, causa totius entis 853, primum movens 853, primum determinans 853. Dei actio,

amor, cognitio, intellectio et intellectus, volitio et voluntas, potentia, creatio, conservatio, gubernatio, providentia, dominium. Vide has voces.

Distributiva iustitia 617 seqq. Vide *Iustitia distributiva*.

Dolor non convenit Deo 559.

Dominium Dei quid et quotuplex 1109. Dominium Dei salvari potest, etiamsi physice non prædeterminet 793, nec omnino verum est Deum se suo exuere dominio in sententiâ Societatis Jesu circa divinum concursum 917. Dominium proprietatis Deo convenit 1110, et quidem essentialiter, ita ut eo se abdicare nequeat 1114: tituli hujusmodi domini, creatio 1110, conservatio in esse, ratio ultimi finis 1112, redemptio 1113. Dominium divinum proprietatis est fons omnis creati domini 1114. Competit etiam Deo dominium perfectissimum jurisdictionis 1114, ex quo manat omnis potestas creatæ 1115.

Dominus est Deus et quidem supremus et perfectissimus 1110. Ratio ac denominatio Domini Deo radicaliter competit ab æterno, formaliter autem et actu solum in tempore, quæ proinde relationem prædicamentariam importat 1116.

Dubium cadere in Deum nequit 18.

Durandi sententiâ circa objectum primarium divinx cognitionis 104: ejusdem error, negantis necessitatem divini concursus immediati, ut secundæ causæ agant 744, proligratur 744 seqq. et 749 seqq.

Effectus causæ creatæ indivisibiliter procedit a concursu et influxu Dei 758 et 767 seqq. Effectus creatus magis dependet a causa prima, quam a secunda 764. Quid sit effectum pendere a causa in esse et in fieri 711.

Enuntiabilia omnia Deus cognoscit 12.

Error fatalistarum negantium, Deum posse facere plura, quam faciat 648 proligratur 649 seqq. Error hereticorum et philosophorum, qui negantur res a Deo esse creatas 689. Errores circa divinam providentiam ejusque amplitudinem 1052, 1057. Error Cudworthi circa gubernationem mundi 1005 refutatur 1108.

Esse quo sensu dicatur per se convenire substantiis immaterialibus 713, et quo sensu omnia dicantur appetere esse 721.

Essentia Dei est instar speciei intelligibilis respectu cognitionis divinx 93 seqq., 98 seqq., et se habet, non instar formæ universalis, sed instar causæ universalis 98, 99. Essentia Dei utrum intrinsece atque essentialiter connectatur cum possibilibus 183, 188 seqq.

Ethnici providentiam Dei ac gubernationem agnoscent 1055.

Excitatio: prædeterminatio physica non est necessaria ex titulo excitationis 802.

Exemplar quid differat ab idea et ratione 418. Exemplar internum et externum 417. Exemplares idee Dei. Vide vocem *Idea*.

Existentia omnia Deus certissime cognoscit 201 seqq., et amat 497.

Expectare: an ex Societatis Jesu circa divinum concursum sententiâ sequatur, quod Deus reapse expectet determinationem voluntatis 941: quid tamen id dici potest, et quo sensu expectet Deus influxum ac determinationem creature 927, 928.

Falsitatem propositionum cognoscit Deus 138.

Fatalistarum error, negantium posse Deum facere plura, quam faciat 648.

Fidelitas Deo tribuenda 588.
Fides cadere in Deum nequit 18.
Finalis causa utrum possit esse bonitas divina respectu sui 495.
Fœdus divinum 592.
Forma quodammodo concurret ad materiam conservationem 727.
Formale objectum divine voluntatis 488 seqq. Vide *Voluntatis divine objectum*. Formale quasi principium vel objectum scientiæ Dei 91 seqq. Vide *Scientiæ divinæ quasi principium formale*.
Fortitudo an et quo facto conveniat Deo 572, 571.
Fuga utrum Deo possit attribui 561.
Futurum duplex, causalis et formalis 230 seqq. omnino asserenda 234 seqq. et 238 seqq. et 250 seqq.
Futura necessaria et contingencia 201, 202: futura contingencia absoluta et conditionata 346. Futura contingencia vel libera utrum et quomodo Deus cognoscat 201 seqq. Vide *Contingentium absolute futurorum scientia*. Futura utrum ita sint Deo in æternitate presentia, ut illi ab æterno cœxistant 304 seqq.: sententiæ variæ ac resolutio questionis 310 seqq., 344 seqq.
Gabrielis Bielis opinio circa divinarum rerum aliarum cognitionem 115.
Gaudium quo pacto discriminetur a delectatione 538: Deo proprie convenit 538, et quidem distinctum ab amore 531.
Genera et species cadunt sub providentiam Dei 1058.
Gratitudo utrum et quo pacto conveniat Deo 584.
Gubernatio quid 1041 et 1091, est temporanea, non æterna, sicut providentia 1041. Asserenda Deo gubernatio mundi 1091 ita universalis, ut in tota rerum universitate nihil pos-

sit accidere præter ordinem divine gubernationis 1101 seqq. Mundus ab uno summo gubernatore regitur 1095: finis ultimus gubernationis mundi est Deus 1098 seqq. Utrum Deus omnia immediata gubernet 1104: Deus mediis causis secundis regit mundum 1106 seqq.

Gubernativa vel legalis iustitia 610 utrum Deo asserenda. Vide *Iustitia legalis*.

Henrici Gandavensis error circa creationem 699 refutatur 698.

Idea divine exemplares. Discrimen inter ideam et scientiam operum faciendorum 73, et inter ideam, rationem atque exemplar 418. Idee divine au et quo sensu possit esse medium, in quo Deus futura contingencia cognoscat 267, 268 seqq. et 271 seqq. Idea exemplaris 417 seqq. Dantur in Deo idee exemplares 419 seqq., idee vero huiusmodi operum divinatorum directrices non sunt extra Deum 421, sed sunt ipsa Dei substantia, nec ullum præsupponunt externum exemplar præter divinam essentiam 412, 413 seqq. An sit una vel plures idee in Deo 425: idee quidem divine sunt una simplex res in Deo, sed tamen recte dicuntur plures pro diversis gradibus et modis, quibus res creata Dei essentiam imitantur 426 seqq., 430 seqq. Quod spectat ad res, quarum Deus habet ideas; si idea sumatur pro cognitione, quatenus pertinet ad scientiam speculativam, dantur rerum omnium idee in Deo; si autem hæc vox sumatur prout pertinet ad cognitionem practicam, non sunt in Deo, proprie ac simpliciter idee nisi earum rerum, que in aliqua differentia temporis existentiam sorti-

tur 432 seqq. Utrum Deus habeat ideas singularium 435, et rationum universalium, generum et specierum et substantiarum completarum 436, itemque materie primæ 437, accidentium 438 et mali 430.

Immateriale. Immaterialibus substantiis quo sensu dicatur esse competere per se 713.

Immediatio virtutis et suppositi varie explicata 776, 777: utrum Deus concurrens ad causarum secundarum actiones agat immediate suppositi, an vero solum immediate virtutis 780.

Immutabilitas et **invariabilitas** scientiæ Dei 58 seqq.

Impossibilia utrum et quo pacto Deus cognoscat 133, 134. Utrum circa impossibilia versetur voluntas Dei 510.

Indifferens. Quid sibi velit, concursus divinum esse indifferentem et ad rationes duntaxat generales, ex mente quorundam scriptorum 911.

Indifferentia causæ: liberæ ut actetur, seu transeat ad actum secundum non est necessaria physica prædeterminatione 811 et 844 seqq.

Individa utrum cadant sub providentiam Dei 1058.

Influxus Dei cum causis secundis concurrentis. Vide vocem *Concursus*. Influxus causæ primæ cooperantis longe præstantior est ac vehementior influxu causæ secundæ 762, et licet non sit prior tempore vel etiam natura aut causalitate, sed simul cum influxu causæ secundæ, est tamen prior nobilitate, universalitate, necessitate atque in subsistendi consequentia 903.

Instrumentum. Causæ secundæ comparantur ad Deum quodammodo ut instrumentum ad causam principalem 764, non tamen sunt proprie dicta instrumenta 765 seqq. Et an ex eo

quod causæ secundæ sint quodammodo instrumenta primæ, requirant physicam prædeterminationem 841.

Intellecto et **intellectus** Dei 9 seqq. Quinam de intellectu divino minus recte existimaverint 9. Asseritur Deo intellectus et intellectio 10, eaque propria et veri nominis 13 ac perfectissima 14 seqq. Vide *Scientia Dei*. Generalis regula ad dignoscendum, quinam actus et habitus intellectuales Deo conveniant 20. Intellectus an et quo pacto sit in Deo sub ratione actus primæ ac potentia 28, 29 seqq. Admittendus est in Deo intellectus per modum virtutis aut potentia metaphysicæ 37 seqq.

Intuitiva et abstractiva scientia Dei 44, 45.

Invidia a Deo removenda est 561.
Ira utrum proprie, ac metaphorice de Deo predicanda sit 563 seqq. Ira videtur in suo conceptu adjunctam essentialiter habere imperfectionem 564, ideoque non potest Deo proprie asseri 566.

Judicium, in nobis electionem præcedens, non reperitur in Deo 568.

Juramentum an et quo pacto Deo conveniat 589.

Jurisdictionis dominium 1109 Deo competit 1114. Vide *Dominium*.

Just quid 602.

Iustitia Dei 577 et 601 seqq. Iustitiæ partes, potentiales Deo asserendæ 577 seqq. Iustitia varia acceptio 601, definitio communis ejusdem ac divisio quadrimestris 602. Aliqua iustitia Deo asserenda 603 seqq. In omnibus operibus Dei iustitia et misericordia semper admiscentur, et quo sensu 638; utra prior 641, utra excellentior 603 seqq.

Iustitia legalis describitur 606, disputant auctores, utrum ea sit Deo

tribuenda 608, quid pertineat ad eius proprium conceptum 607, 608, Proprie sumpta Deo non convenit 608, et quo pacto conceptus illius prescindendi valeat ab imperfectionibus 608: et sic ab omni imperfectione purgata potest de Deo predicari 610. Vocari potest iustitia providentialis vel gubernativa 610, cuius exempla prostant in divina mundi gubernatione 611.

Iustitia vindicativa quid 612, utrum Deo conveniat, et importet speciem ab aliis distinctam 612 seqq. Speciem quamsdam præ se fert commutativæ, a qua tamen deficit 614, itemque sectatur proportionalitatem, cuius ratione similis est distributivæ 615, ac denique affinitatem aliquam servat cum legisli 616, ad quam potius videtur esse revocanda 616.

Iustitia distributiva quid 617: quidque sit Fide divina certum, et quid in controversiam adducatur circa præmiorum distributionem a Deo faciendam 618. Sententia negans Deum exercere distributivam iustitiam proprie dictam 618, 619: sententia contraria Deo asserens iustitiam distributivam proprie dictam, supposita Dei promissione 620, que probatur 624 seqq.

Iustitia commutativa quid 628, et multiplex illius discrimen a distributiva 629: utrum Deo conveniat, disputatur 632, sed probabilibus negandum esse videtur 613 seqq.

Legalis iustitia. Vide *Iustitia legalis*.

Liberalitas de Deo predicanda 587 seqq.; discrimen ejus a magnificentia 578.

Liberum primum an possit esse Deus, nisi physice prædeterminet 853.

Libera futura an et quomodo Deus cognoscat 201 seqq. Vide *Contingentium absolute futurorum scientia* et *corumdem cognoscendorum medium*, itemque *Conditionate futurorum cognitio vel scientia*.

Longanimitas Deo tribuenda est 575.

Magnanimitas in Deo agnoscenda 574.

Magnificentia quoque: Deo asserenda 576, et quid differat a liberalitate 578.

Mala utrum Deus cognoscat, et quo pacto 133 seqq.: Mala utrum velle Deus 511 seqq.; malum, quæ tale, formaliter ac per se non potest velle 512, potest vero mala pœnæ ac defectus naturales velle per accidens 513, non tamen malum culpæ vel peccatum, quod tantum permittit 515, 517 seqq. Mala fieri aut esse in mundo utrum possit Deus velle 522 seqq. Mala quoque subjiciuntur divinæ providentiæ, a qua in ultimum finem ordinantur 1060, non tamen intendi possunt ut finis 1060. An mala, quibus affligantur boni, et bona, quibus affluant mali, quidpiam evincant contra Dei providentiam 1080.

Mariana (Joannes) an prædeterminationi faverit 887.

Materia concurret ad conservationem formarum in esse in genere causæ non quidem efficientis, sed materialis 726, 727.

Medium cognitionis multiplex 145, quo et in quo, in se et in alio 145 et ex alio 146: quid requiratur ad rem cognoscendam per medium in quo 146 seqq. Quando aliquid cognoscitur in alio ut in medio in quo, non duo, sed unus tantum elicitur actus cognitionis ad diversa objecta terminatus 157: varii modi rem cognoscen-

di in alio 263. Medium quo divinæ cognitionis. Vide *Scientiæ divinæ principium quasi formale*.

Media scientia 346 seqq. Vide *Conditionate futurorum cognitio vel scientia*. Scientiæ mediæ amplitudo 348. Datur scientia mediæ 43, 385 seqq., 389 seqq.

Misericordia quid sive latius, sive stricte, sive strictissime sumpta 636: est virtus specialis a bonitate distincta 636, quamvis sepe illius opera externa procedant a virtute charitatis 617. Misericordia Deo certissime tribuenda 637: disputatur autem, utrum proprie, an metaphorice 637, licet probabilior est sententia tenens illam de Deo proprie predicari 638. In omnibus operibus Dei quo pacto misericordia et iustitia reducant 638: utra sit prior 641, utra excellentior 642. Misericordia est attributum maxime proprium Dei 642.

Motio, Motum et Movens: prædeterminatio non est necessaria ex titulo motionis, qua virtus naturalis ex potentia perducenda sit ad actum 862. Quo sensu causa secunda nequeat agere nisi mota a prima 833 seqq. et 842. Movens primum an possit esse Deus, nisi prædeterminet causas secundas ad agendum 853.

Motivum vel formale objectum divinæ voluntatis 488 seqq. Vide *Voluntatis divinæ objectum formale*.

Mundi creatio, conservatio, gubernatio, providentia. Vide has voces.

Necessitas intrinseca et extrinseca 161. Posita æternæ Dei præsentia, effectus futurus est non necessitate consequentis seu absoluta, sed necessitate consequente vel suppositionis 217: quare necessitas huiusmodi non est antecedens 218. Necessitatis et contingentie radix 478 seqq.

Negationes an et quo pacto Deus cognoscat 133, 134: et an eas velit 511.

Nihilum: in nihilum redigere vel vertere. Vide vocem *Anihilatio*.

Objectum multiplex 103: divinæ scientiæ objectum sive primum sive adequatum. Vide *Scientiæ divinæ objectum*.

Obligatio vel debitum an inducatur ex divina promissione 504 seqq., radix hujus obligationis 507, et cuiusnam Deus obligetur, sibi, an homini 509.

Ockami opinio falsa circa divinam rerum aliarum cognitionem 115.

Odiu abominatiois et inimicitie 546: utrum possit Deo tribui odium, varie disputatur 546 seqq. Deus nihil odio habet eorum, quæ sunt; aut quantum sunt 549: peccatum autem odio abominatiois proprie prosequitur 550, ac proinde ipsum peccatorem, quæ talem 553, quem tamen non potest odisse proprie odio inimicitie 554 seqq.

Omnipotentia Dei 645 seqq. Quid sit omnipotentia 646, et quantum se porrigat objectum ejus 658. Datur in Deo omnipotentia 648, 650 seqq. Omnipotentie divinæ opera 688. Utrum intrinseca atque essentialiter connectatur cum possibilitate 680, 482 et 488 seqq. An in sententia Societatis Jesu circa divinam concursus Deus homini subijciat atque utendam donet suam omnipotentiam 937. Omnipotentia Dei sufficit ex sese absque alterius causæ juvamine ad quidpiam efficiendum 668.

Opera et scripta varia circa controversias de divino concursu 858 in nota. **Operatio** omnis causæ secundæ fundatur in operatione causæ primæ 763.

Opinio cadere in Deum nequit 18.
Ordinaria vel ordinata et absoluta potentia 660 seqq.

Pactum divinum 502.

Partialis causa utrum possit esse Deus 770, et an reapse foret, nisi daretur physica prædeterminatio 856.

Patientia utrum Deo tribuenda 575.

Peccatum: an peccata sub ordinem providentiæ cadere valeant 521. Peccatum utrum possit velle Deus. Vide vocem *Mala*: Peccati permissio. Vide vocem *Permissio*. Qualem sit divinum decretum concurrendi ad peccatum 942 seqq. Physice quidem Deus concurret ad actum peccati 943, voluntate tamen solum permissiva 944 et 948 seqq., unde Deus non est causa per se 945, nec proinde auctor peccati 946. Decretum permissivum peccati importat positivum actum volitionis divinæ applicantis omnipotentiam ad actionem, quam Deus reprobat quidem, non tamen vult impedire 948 seqq.

Pererius (Benedictus Pereira S. J.) an faverit physice prædeterminationi 882.

Permissio peccati 515, cur Deo liceat 517; quam importentur in peccati permissione 517 et 948.

Perrone (Cardinalis Du Perron) quid senserit de physicis Thomistarum prædeterminationibus 862, 863 in nota.

Perseverantiæ virtus Deo asserenda 576.

Platonis opinio circa triplicem Dei providentiam vel gubernationem 1032.

Ponæ malum potest Deus velle per accidens 513, 517 seqq.

Potentia utrum possit Deo proprio convenire 560.

Pollitationes divinæ 502.

Possibilia. Divina possibilitum cognitio 140 seqq. Deus possibilita cun-

cta cognoscit 140 et 142 seqq. Quo medio Deus cognoscit possibilita 145 seqq.: opiniones circa medium, in quo Deus possibilita cognoscit 148 seqq. Deus possibilita omnia in se ipso cognoscit 152 seqq. et 160 seqq., nempe in sua essentia tamquam in exemplari, tamquam in virtute vel causa efficiente ac tamquam in verbo 156 et 157; cognitio tamen possibilitum in verbo est quasi reflexa et secundaria 157. Deus non cognoscit possibilita in se tamquam in speculo 157 seqq. Utrum Deus cognoscit possibilita etiam in se ipsis 165 seqq.: affirmativa sententia defenditur 166 seqq. et 170 seqq. Possibilia utrum Deus amet 499. Amat quidem, sed amore duntaxat inefficaci et simplicis complacentiæ 501 seqq., 506 seqq., eoque necessario 504. Utrum possibilita intrinsece connectantur cum divina essentia 182, 183 seqq. et 680.

Possibilitas intrinseca rerum utrum essentialiter connectatur cum Deo 181 seqq., et quid importet ista connectio 182. Quamvis non idem omnes sentiant de hæc re 182, probabilis tamen dicendum est non repugnare huiusmodi connexionem essentie divinæ cum possibilitibus 184 seqq., immo vero reapse agnoscendam esse 188 seqq.

Potentia activa est in Deo 646, eaque identificata cum essentia et infinita 647 intensive et extensive 639, ac vere omnipotens 648, 650 seqq., que per se sola potest quidquid possint causæ secundæ 650. Cir. vox *Omnipotentia*. Potentia ordinaria vel ordinata et absoluta 660, et quenam opera cadant sub potentiam Dei ordinariam 662. Utrum activa Dei potentia distinguatur a scientia vel intellectu et voluntate 663 seqq., qua de re variè circumferuntur sententiæ 664 seqq. Potentia Dei ratione dis-

tingitur ab essentia 669 et ab intellectu 669 seqq. et 677, non tamen videtur distingui adequate a voluntate 674 seqq. et 679 seqq.: quo pacto se habeat respectu voluntatis 676. Potentia intellectionis et voluntatis physica, metaphysica et logica 28, et quenam ex illis admitti valeat in Deo 29 seqq. et 446.

Practica scientia et speculativa in Deo 45 et 46, ubi an dari queat scientia practica in Deo respectu suorum actuum 47 seqq. Utrum practica esse possit scientia tum simplicis intelligentiæ, tum visionis 50 seqq.

Prædefinitio et Prædefinire. Quid prædefinitio 273, formalis et virtualis 275; varii modi, quibus prædefinitiones concipi possunt 275 et 276. Prædefinitiones scientiam median antecedentes communiter a nostris rejiciuntur, ac rejici debent 277. Prædefiniri non possunt omnia per divinam providentiam 1062.

Prædeterminatio: quo sensu adhibeatur vox hæc a S. Thoma 959 nota. Prædeterminatio duplex, altera æterna, que est divinum decretum physice prædeterminandi 265 et 273, altera temporanea, que vocatur etiam præmotio, quamquam hæc voces non sunt penitus synonymæ 783. Prædeterminatio extrinseca 790, que nihil physicum ponit in causa secunda, excluditur 802: prædeterminatio physica vel præmotio indifferens pariter rejicitur 804. Prædeterminatio physica Thomistarum fuse describitur 984 seqq. et 789; quid differat a morali motione itemque a simultaneo concursu 785; ac declaratur exemplis 785; non est virtus aliqua nova, sed applicatio, motio, excitatio virtutis activæ 786, et confertur a Deo solum titulo essentialis dependentiæ creature in operando a causa prima 787.

Concursus divinus secundum Prædeterminantes complectitur et præviam istam motionem et influxum simultaneum 787. Utrum admittenda sit prædeterminatio physica ad actiones causarum naturalium 791 seqq.: prædeterminatio physica in causis necessario operantibus ceu inutilis rejicienda est 792 seqq., neque enim requiritur ad salvandum dominium Dei essentialiæve causarum creaturarum subordinationem 793, nec necessaria est titulo applicationis illarum ad agendum 795 seqq., nec titulo motionis nec complementi virtutis excitationisve 802; nec titulo determinationis 804 seqq. An admittenda sit prædeterminatio physica in causis liberis 810 seqq.: prædeterminatio physica neque in causis liberis necessaria est 810 seqq., immo vero pessumdaret libertatem 814 seqq., 816 seqq., 822 seqq. Prædeterminatio demum ad actus peccaminosos multo est intolerabilior 825, 827 seqq. Argumenta intrinseca in favorem physice prædeterminationis soluta 833 seqq. An sine prædeterminatione possit Deus esse primum agens 851, primum motor, primum liberum, primum determinans et causa totius entis 853; et perfectus Dominus creaturæ 854. An nisi Deus prædeterminet, causa prima et secunda fierent duæ cause partiales unam adequatam completes 856. Argumenta extrinseca pro vel contra physicam prædeterminationem 858. Quid dicendum de veteribus Scholasticis 860 seqq., quid de academiis vel Universitatibus 868 seqq., de Ordinibus religiosiis 871 seqq. An et quinam scriptores Societatis physicis prædeterminationibus faverint 873 seqq., et an in ejusdem *Ratione studiorum* aliquid continetur eis favens 1032. Mens S. Thomæ circa physicas

prædeterminationes. Vide vocem *S. Thomas*.

Præmotio physica quid differat a prædeterminatione 783; quamvis passim pro eodem sumatur 784. Vide vocem *Prædeterminatio* physica.

Præsentes Deo recte dicuntur a Patribus res cunctæ a tota æternitate 328.

Præsëntia rerum objectiva in æternitate 312; præter illam aliqua alia præsëntia est agnoscenda 312, non quidem sita in reali earum coexistentia 313 seqq., 342 seqq., sed tantum in aptitudine terminandi æternam Dei cognitionem 325 seqq., quæ nihil est reale in æternitate 327, sed dici potest præsëntia intentionalis vel objectiva in actu primo 328. Mens *S. Thomæ* circa præsëntiam rerum in æternitate 329 seqq.

Principium quasi formale divinæ cognitionis. Vide *Scientiæ divinæ principium formale*.

Privationes an et quo pacto Deus cognoscat 133, 134; et an easdem velit 511.

Promissio dari potest in Deo 591, 592; divinarum promissionum varia nomina, nempe *pollicitationis, pacti, fœderis, testamenti*, et quid inter hæc differat 592. An promissio divina aliquid addat supra simplicem assertionem 593, et an veri nominis debitum vel obligationem inducat in Deo 594 seqq., et quamnam sit radix hujusmodi debiti 597. Cuiusnam sit Deus debitor ex promissione sua, simimet, an homini 599. Promissio requiritur ex parte Dei, ut possit ab eo exerceri distributiva justitia, et cur 620.

Providentia Dei 1049 seqq.: quid sit 1049 seqq.; est æterna secus, atque gubernatio, quæ temporalis est 1041; providentia physica et moralis 1041, naturalis et supernaturalis 1042. Circa

quos actus versetur providentia divina 1042, 1043. Cfr. 1101, ubi de gubernatione. An providentia essentialiter exigat infallibilem finis assecutionem, et non solum mediõrum sufficientium atque idoneorum ordinatorem 1043 seqq. Providentia quo pacto comparetur ad gubernationem 1041, ad scientiam et potentiam Dei 1046. In quo actu sita sit formaliter providentia 1046 seqq.: ordo actuum in providentia divina secundum modum nostrum concipiendi 1047. Utrum scientia mediæ necessaria sit ad divinam providentiam 307 et 1056. Providentiæ divinæ propugnatores 1051 et osiores 1052, vel ejus ambitum restringentes 1057. Negari nequit Deo providentia 1053 seqq. et 1055 seqq., ipsis quoque ethnicis nota et comperta 1055; ea vero sese porrigit ad omnia, sive corruptibilia sive incorruptibilia, sive magna sive parva et vilia, sive genera et species sive individua 1058 et 1062 seqq. Mala quoque divinæ providentiæ subjacent, a qua in ultimum finem sapientissime ordinantur 1060. Bona possunt a divina providentia tum ad finem ordinari, tum ut finis aliorum intendi; mala vero nequeunt intendi ut finis, sed ad finem ordinari 1060. Providentia *approbationis* et *concessionis* vel *permissionis* 1065. Non omnes actus humani prædefiniuntur a providentia Dei, nam saltem mala nequeunt prædefiniri 1062. Deus aliis rebus providet propter se, aliis propter aliud 1061. Providentiam peculiarem habet Deus creaturæ rationalis 1074 seqq. et 1077 seqq., atque inter ipsos homines specialissimam gerit curam bonorum ac prædestinatorum 1076 seqq. Utrum mala, quibus alicuius boni, bona, quibus affluunt mali, quidpiam valeant adversus Dei providentiam 1080 seqq.

Qualis sit providentia divina 1082 seqq.: Deus omnibus immediate providet ac per se 1083 seqq., nec imponit necessitatem causis liberis, sed tantum necessariis 1086 seqq. Utrum Deus necessario debeat habere providentiam, an libere 1089 seqq. **Prudentia** inter ceteras intellectuales virtutes Deo asserenda 18.

Ratio, idea et exemplar quid differant 418. *Signa* quæ dicuntur rationis in actibus divinis 569. Rationes proximæ divinarum operum ad extra possunt esse plures ac diversos et ratio ultima est bonitas Dei aliis communicanda 491. Ratio studiorum Societatis Jesu an aliquid contineat, quod physicarum prædeterminationum patronis faveat 1032 seqq.

Recordatio nequit Deo convenire 20. **Rosminii** (Antonii) error circa creationem 691 refutatus 699 in nota.

Salmero (P. Alphonsus S. F.) an prædeterminationem docuerit 874.

Scholastici veteres utrum doctrinam de prædeterminatione tenuerint 860 seqq.: eorundem sententia circa divinam conditionate futurorum cognitionem 376.

Scientia divina 9 seqq.: quam minus recte de illa senserit 9. Asseritur Deo scientia 10 seqq. et 21 seqq., eaque proprie sumpta 13 et nobilissima tum in genere entis 14, tum in linea cognitionis 15, sive extensive sive intensive ratione suarum proprietatum 15, 16; quæ non est simpliciter apprehensiva, sed perfectissime judicativa sine discursu et compositione 16, et comprehendit omnem perfectionem in quolibet genere actus et virtutis intellectualis, seclusis imperfectionibus 17. Cognitio proinde

divina est intellectus principiorum, sapientia, scientia 17, ars et prudentia 18; in quam cadere non valet dubium, opinio, fides, 18, nec scientia quia, sed solum *propter quid* 10, nec cognitatio nec consilium nec deliberatio nec recordatio 20. Utrum scientia, quam Deus habet suorum attributorum, dici possit *propter quid* 20. Generalis regula ad diducendum, quinam actus vel habitus intellectuales Deo contempant 20. Discrimen inter ideam et scientiam operum faciendorum 73.

Scientia Dei quotuplex: necessaria et libera vel contingens 42, simplicis intelligentiæ, visionis ac mediæ 42, 43; scientia simplicis intelligentiæ vel notitiæ opposita scientiæ approbationis 43, 44; abstractiva et intuitiva 44, 45, speculativa et practica 45 et 46, ubi an dari possit in Deo scientia practica respectu suorum actuum 47 seqq., et an practica esse possit tum scientia simplicis intelligentiæ tum visionis 50 seqq.: scientia approbationis et simplicis notitiæ 52 seqq. Vide *Approbationis* scientia.

Scientiæ divinæ proprietates 57 seqq: est entitative prorsus invariabilis atque immutabilis 58 seqq. et distinctissima 66 seqq. Et quamnam scientia sit causa rerum, utrum visionis, an simplicis intelligentiæ 64 seqq. Scientia Dei est causa rerum 68, sed prout habet adjunctum decretum voluntatis 69 seqq. Scientia Dei, quæ est causa rerum, non est scientia visionis, sed simplicis intelligentiæ 73 seqq. et 86 seqq. Utrum scientia Dei possit dici etiam causa malorum culpæ, quæ Deus permittit 73.

Scientiæ divinæ quasi formale principium 91 seqq. Non datur in Deo proprie species intelligibilis, quæ per modum actus primi supplet

concursum objectivum ad intellectio-
nem necessarium, sed ipsa divina
essentia se habet loco speciei intelli-
gibilis, quatenus ex se determinata
est ad actu representandum quiddid
cognoscibile est 93 seqq. et 98 seqq.;
neque id officit distinctioni et perspi-
cuitati divinæ cognitionis 96 seqq.
Utrum sola essentia divina, an vero
etiam attributa se habeant instar spe-
ciei ad cognitionem per agendam 97.
Scientiæ divinæ objectum 101,
primarium vel formale 104 seqq.
Deus se ipsum perfectissime intelli-
git 105, et comprehendit eum objectum
primarium 106 seqq. 110 seqq. Sub
qua ratione sit Deus objectum pri-
marium, utrum sub ratione essentiae
præcise sumptæ, an sub ratione in-
cludentis attributa 108. Objectum
adaequatum divinæ scientiæ 115 seqq.
et 118 seqq. Deus omnia alia a se co-
gnoscit perfectissime 115 seqq. tam-
quam objectum secundarium 118:
unde objectum adæquatum scientiæ
divinæ est omne intelligibile 118,
nec rerum cognitio Deum dedecet ex
earum vilitate 108. Singularia utrum
Deus cognoscat, et quidem distincte
secundum propriam et individuum
eiusque naturam 120 seqq. An et
quomodo cognoscat mala et negatio-
nes, privationes, chimæras et im-
possibilia 134 seqq., falsitatem 138,
secreta cordium et peccata resque
ipsas vilissimas 117. Utrum Deus
cognoscat malitiam rei immediate,
suam ipsius bonitatem cognoscendo,
an potius mediate, cognoscendo bo-
nitatem actus vel formæ creatæ op-
posite 136. An et quo pacto Deus vi-
deat infinita 139.
Scientia simplicis intelligentiæ
139 seqq. Vide *Possibilitium cognitio*
Scientia visionis 201 seqq. Deus
omnia existentia, sive præsentia, sive
præterita, sive futura cognoscit 201.

Et an etiam et quomodo videat con-
tingentia vel libera absolute futura
201. Vide *Contingentium absolute
futurorum scientia*.

Scientia media 346. Vide *Conditio-
nate futurorum scientia*. Scientia
media an sit necessaria ad divinam
providentiam 367, 1050.

Scriptores ecclesiastici providentiam
Dei propugnantes 1051.

Secreta cordis Deus videt 117.

Sensus compositus et sensus divisus
Thomistarum 816.

Signa rationis diversa in actibus vo-
luntatis 560. Voluntas signi et bene-
placiti, et quot signa distinguantur
divinæ voluntatis 452.

Simultaneus concursus. Vide vocem
Concursus simultaneus.

Singularia utrum Deus cogno-
scat 120.

Species intelligibilis respectu divinæ
cognitionis. Vide paragraphum *Scien-
tiæ divinæ quasi formale principium*.
Species et genera divinæ providentiæ
subiiciuntur 1038.

Speculum. Deus non cognoscit pos-
sibilia in se tamquam in speculo
157 seqq.

Spes utrum Deo conveniat 544.

Subjicere. Utrum ex nostra circa di-
vinum concursum sententia sequa-
tur, Deum subjicere atque uten-
dam donare nobis suam omnipotentiam
937.

Subordinatio et Subordinatum.
Subordinatio cautæ secundæ ad pri-
mam stare potest sine physica Tho-
mistarum prædeterminatione 793. An
ex Societatis doctrina super divino
concursum sequatur, quod Deus agat
nobiscum ut causa subordinata 937.

Supercomprehensio creatæ volun-
tatis utrum possit esse pro Deo me-
dium cognoscendi futura contingentia
289.

Sylvius (Franciscus) carpitur 890.

Temperantia ne improprie quidem
quadrat in Deum 572.

Testamentum divinum 592.

Thomas (S.). Mens S. Thomæ circa
scientiam Dei, quæ sit causa rerum
80 seqq.; circa duplicem futuritio-
nem, causalem et formalem 234 seqq.
238 seqq.; circa determinatam futu-
rorum contingentium veritatem 239;
circa cognitionem futurorum contin-
gentium in ideis divinis 260, et in
causis eorum proximis 290; circa
coexistentiam et præsentiam rerum
in eternitate 320 seqq.; circa cog-
nitionem conditionate futurorum 375
seqq.; circa iustitiam distributivam
Deo asserendam 622 et negandam
commutativam 633; circa naturam
potentiæ 667 atque actionis divinæ
ad extra 682 seqq.

Thomæ (S.) doctrina circa modum,
quo Deus cum causis secundis con-
currit ad earum operationes 959
seqq. Quot modis Deus operetur in
rebus ex doctrina S. Thomæ 960
seqq., et laudatur acuta hæc atque
accurata enumeratio 985. S. Tho-
mas, cum docet Deum applicare
causas secundas ad agendum, non
intendit physicam prædeterminatio-
nem 964 seqq., sicut nec quando docet
causam primam secundæ com-
municare transeuntur virtutem, in
qua hæc agat 970 seqq., nec cum
sæpe alias docet Deum *movere* omnia
ad agendum 987 seqq. et 991 seqq.
Utrum S. Thomas prædetermina-
tionem duxerit in causis neces-
sariis 996 seqq., vel saltem in libe-
ris 1000, sive ad actus bonos 1001
seqq. et 1027 seqq., sive ad pravos
1020 seqq.

Timor an Deo ullatenus tribuen-
dus 561.

Tiphanius (Claudius S. J.) an præde-
terminationes sectatus sit 889.

Toletus (Cardinalis Franciscus S. J.)
an Prædeterminantibus faverit 875.
Tristitia utrum Deo conveniat 559.

Ulpiani celebris definitio iusti-
tiæ 602.

Universitates catholice utrum phy-
sicam prædeterminationem, an vero
simultaneum concursum docuerint
868 seqq.

Verbum. Deus possibilem cognoscit
in sua essentia tamquam in verbo
156, 157, quæ cognitio est quasi se-
cundaria et reflexa 157.

Veritas determinata utrum inest pro-
positionibus de futuro contingenti
225 seqq. Veritas moralis vel vera-
citas Deo asserenda 587.

Vilia quoque edunt sub divinam pro-
videntiam 1038.

Vindicativa iustitia 612 seqq. Vide
Iustitia vindicativa.

Virtus. Quo sensu causa secunda ne-
queat agere nisi in virtute causæ
primæ 837. Virtutes divinæ volun-
tatis 571 seqq. Vide *Voluntatis divi-
næ virtutes*.

Visionis scientia in Deo 43. Vide
Scientia visionis.

Vita divina 1. Deus vita gaudet 2,
eque intentionalis et nobilissima 6,
7, 8. Omnia sunt in Deo vita 7.

Voluntas Deo asseritur ad omnibus,
paucis exceptis 440, et est reapse as-
serenda Deo voluntas et velle perfec-
tissimum 441 seqq., quæ non est
accidens nec essentia divinæ consti-
tutum 444 seqq. An detur in Deo
voluntas per modum potentiæ vel
actus primi 446, et appetitus innatus
447 seqq.

Voluntas Dei quatuorplex 451: bene-
placiti et signi, efficacis atque ineffi-
cacis, absoluta et conditionata 452,

necessaria et libera, antecedens et consequens 453, que postrema divisio diversimode solet explicari 453 seqq.

Voluntatis divinæ proprietates

455 seqq.: immutabilitas et libertas 450; voluntas divina est causa rerum 460, et an propinquior intellectui 461. An voluntatis divinæ dari valeat causa vel ratio 462: ratio quidem datur 463, non tamen causa 465 et 468; utrum finalis 465 seqq., saltem respectu effectuum creatorum 469. Utrum voluntas divina potuerit ab æterno manere suspensa sine ullo actu 470 seqq. An voluntas Dei semper impleatur 476 seqq., vel necessitatem rebus imponat 478.

Voluntatis divinæ objectum 2)

materiale 480 seqq. Deus non solum vult se; verum etiam alia multa 481, et quidem non secundum esse eminentiale, sed secundum esse formale proprium eorum 482 seqq.: se tamen amat necessario 481, alia libere 486, quin teneatur vel moraliter ad optimum 486 seqq. *3)* *Objectum primum* divinæ voluntatis est solus Deus vel infinita ejus bonitas, cetera sunt objecta secundaria 492. *7)* *Objectum secundarium* 497 seqq. Deus amat actu existentia omnia 497 seqq. An etiam amet possibilea 499 seqq.: sententia variæ 503, sed probabilibus videtur dicendum. Deum amare creaturas possibile amore duntaxat inefficaci simplicis complacentiæ 501 seqq. et 506 seqq., eoque necessario 504. An voluntas Dei versetur circa impossibilia 510; et an velit mala, negationes et privationes 511, 512. Voluntatis divina non potest velle malum, qua tale, per se ac formaliter 512, potest vero malum ponere ac naturales de-

fectus per accidens 513, non tamen malum culpæ vel peccatum, quod tantum permittit 515, 517 seqq. Mala fieri vel esse utrum possit velle Deus 522 seqq. *Objectum formale* vel motivum divinæ voluntatis est ipsa Dei bonitas 480 seqq., nam quamvis possint assignari diversæ rationes proximæ divinorum operum, at ultima ratio latens in omnibus est ipsa Dei bonitas aliis communicanda 491, 493 seqq. Cfr. 462.

Voluntatis divinæ actus 527 seqq.

Actus respondententes passionibus ibid. Amor 528. Vide hanc vocem. *Gaudium* 538, *desiderium* 538 seqq. Vide vocem *Desiderium*. Spes an possit Deo convenire 544, et utrum odium 546. Vide hanc vocem. Quid dicendum de tristitia et dolore 550, ac penitentia 560, invidia 561, fuga et timore 564, desperatione 562 atque ira 563 seqq. et audacia 567. Actus divinæ voluntatis respectu finis 567 seqq.: intentio, electio et usus proprie Deo conveniunt, ita tamen ut electio non requirat proximum consilium et iudicium, sicut in nobis 568.

Voluntatis divinæ virtutes 571

Temperantia ne improprie quidem Deo concedi potest 572: utrum et quo pacto certitudo 572, 573, clementia 573, magnanimitas 574, patientia et loganimitas 575, perseverantia et constantia, magnificentia 576, liberalitas 578 seqq., gratitudo 584 seqq., benignitas 587, veritas moralis seu veracitas 587, fidelitas 588, juramentum 589, promissio 581 seqq., iustitia 577 et 601. Vide vocem *iustitia*. Denique misericordia divinæ 606. Vide hanc vocem.

Pag.	Lia.	ERRATA GRAVIORA	CORRIGE
36	22	objectum	subjectum
66	23	distincta	indistincta
66	25	sortitur. Ipsa	sortitur, ipsa
72	2	potentia rationem	potentia importat rationem
85	28	futuras	futuros
90	8 y o	potentia. Ideo	potentia; ideo
114	1	infinitum	finitum
127	17	ita	ita, ut
128	8	esse	esset
128	20	et	est
157	10	exigentia	exigentia
160	15	hujuscetæ questionis	hujuscetæ questionis
162	23	effectus: est	effectus est
178	ult. text.	ante	ante supposita
188	11	illa	illa
195	22	dominans	denominans
195	25	dominante	denominante
195	31	modium	modum
197	1	defecere	decidere
231	20	incidere	incedere
280	16	quædam	quænam
284	12	notio	motio
308	10	reclutentem	reluctantem
330	in nota	adesquare	adequare
377	18	non erat	erat
440	11	et objecto	et proprietatibus
470	6	intrinsiccia	extrinsiccis
580	19	Permittere	promittere
594	20	debite	debiti
605	10	procedit imperfectionem	procedit imperfectionem
614	6 marg.	vindicative	commutative
616	2	cognitionem	cognitionem
618	24	potentium bonis	patientium boni
687	17	que	qua
742	15	infinitatum	infinitatem
770	7	distraxisse	distraxit
804	8	unum	unum
808	18	nun	non
809	8	sit	sic
837	25	nisi in agit	agit nisi in
841	28	ut	sit
848	25	utiliter	utitur
881	17 in not.	scusa	scusa
907	16	hocet	hoc ordine et cum
908	13	actu	ex actu
900	24	notio	motio
1008	25	reducti	reducti
1010	3	generatum	generetum

CAPILLA ALFONSINA
U. A. N. L.

Esta publicación deberá ser devuelta
antes de la última fecha abajo indi-
cada.

B103
I5
v. 8

46172

AUTOR

TITULO

Instituciones

